

Върви къмъ своятъ свещенни конецъ...
Ще викнемъ ние: „хлѣбъ или свинецъ!“

Думитѣ сж груби, защото сж силни. Защото борбата е страшна, ще бжде изплетена съ нишки отъ олово, за да се дигне храмъ на царството на разума... Въ цѣлото литературно наслѣдство на поета това „царство“ стои на първо мѣсто, а въ Молитвата той казва да е благословенъ богътъ нашъ.

Но не богътъ въ небесата.

Не богътъ, комуто се кланятъ калугери и попове.

Не богътъ, комуто свѣци палятъ православнитѣ скотове.

Не богътъ, който е направилъ отъ каль мжжътъ и жената, и който е помазалъ царе, папи, патриарси.

Не богътъ, който учи робътъ да търпи и да се моли.

Не онази митологическа абстракция, която го храни дорѣ до гробътъ само съ надежди голи —

Не ти, боже, на лъжцитѣ,

На безчестнитѣ тирани,

Не ти, идолъ на глупцитѣ,

На човѣшкитѣ душмани!

А ти, боже, на разумътъ,

Защитниче на робитѣ,

На когото щатъ празнувать

Деньтъ скоро народитѣ!

Знаете ли вие кой е тоя богъ? знаете ли вие кой е тоя разумъ? Да! и вие, и ние, всички знаемъ този богъ и този разумъ, защото поетътъ ни ги посочи. Той се моли на този богъ всѣкиму да вдѣхне

Любовъ жива за свобода —
за да се бори кой какъ може —

Съ душманитѣ на народа.